

POHLEĎ NA KŘÍŽ

A DOSTANE SE TI ODTAMTUD NADĚJE

Na Květnou neděli se slaví památka Kristova vjezdu do Jeruzaléma: Ježíš vstoupil do města za oslavného svolávání velkého zástupu. Lidé totiž vkládali do Ježíše mnoho falešných nadějí. Očekávali od něho například i osvobození od nepřátelských okupantů. Koho z nich by napadlo, že Ježíš bude krátce na to naopak ponížen, odsouzen a usmrcen na kříži? Pozemské naděje oněch lidí se tváří v tvář kříži zhroutily.

My však věříme, že právě v Ukřižovaném byla obnovena naše naděje. Pozemské naděje se tváří v tvář kříži hroutí, ale rodí se nová naděje, která potrvá navždy. Naděje, která se rodí z kříže, je jiná. Liší se od těch, které se hroutí, od nadějí tohoto světa. O jakou naději však jde? Jaká naděje se rodí z kříže? Mohou nám to pomoci pochopit slova, která Ježíš pronesl po svém vjezdu do Jeruzaléma: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek“ (Jan 12,24).

JEŽÍŠ PADL A NECHAL SE ZLOMIT

Přemýšlejme o zrnku či semínku, jež padlo do země. Zůstane-li uzavřeno v sobě, nestane se nic, ale pokud pukne a otevře se, vydá život, vzklíčí, vyroste rostlina, která vydá plod. Ježíš přinesl na tento svět novou naději na způsob semínka. Stal se maličkým jako pšeničné zrno, opustil svoji nebeskou slávu, aby přišel mezi nás, „padl do země“. To však nestačilo. Aby přinesl plody, prožil Ježíš lásku až do dna, nechal se zlomit smrtí jako puká semínko v zemi. Právě tam, v krajním bodě svého ponížení, který je také tím nejvznešenějším bodem lásky, vzklíčila naděje.

Naděje se tedy rodí z kříže. Pohled' na kříž, pohled' na Ukřižovaného Krista a dostane se ti odtamtud naděje, která už nezmizí a potrvá až do života věčného. A tato naděje vzklíčila právě silou lásky, protože láska, která „všemu věří, všecko vydrží“ (1 Kor 13,7), láska, která je životem Boha, obnovuje všechno, čeho se dotkne. Ježíš proměnil náš hřích v odpuštění tím, že jej vzal na sebe.

JEŽÍŠI, S TEBOU NENÍ NIC ZTRACENO, TY JSI MÁ NADĚJE

Drazí bratři a sestry, Ježíš umírá jako pšeničné zrno a dává nám život. On je semenem naší naděje. Rozjímejme o Ukřižovaném, o zdroji naděje. Doufat s Ježíšem znamená učit se vidět již nyní rostlinu v semínku, život v kříži a ve smrti. Postavme se doma před kříž, pohledme na něj a řekněme: „S Tebou není nic ztraceno. S Tebou mohu vždycky doufat. Ty jsi má naděje.“